

อาทิตยที่ 8 เทศกาลธรรมดา

ข่าวดี มธ 6:24-34

²⁴“ไม่มีใครเป็นข้าสองเจ้าบ่าวสองนายได้ เขาจะชังนายคนหนึ่งและจะรักนายอีกคนหนึ่ง เขาจะจงรักภักดีต่อนายคนหนึ่งและจะดูหมิ่นนายอีกคนหนึ่ง ท่านทั้งหลายจะปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้”

²⁵“ฉะนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากังวลถึงชีวิตของท่านว่าจะกินอะไร อย่ากังวลถึงร่างกายของท่านว่าจะนุ่งห่มอะไร ชีวิตย่อมสำคัญกว่าอาหาร และร่างกายสำคัญกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ ²⁶จงดูนกในอากาศเกิด มันมิได้หว่าน มิได้เก็บเกี่ยว มิได้สะสมไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงเลี้ยงมัน ท่านทั้งหลายมิได้มีค่ามากกว่านกหรือ ²⁷ท่านได้บ้างที่กังวลแล้วต่ออายุของตนให้ยาวออกไปอีกสักหนึ่งวันได้ ²⁸ท่านจะกังวลถึงเครื่องนุ่งห่มทำไม จงพิจารณาดอกไม้ในทุ่งนาเกิด มันเจริญงอกงามขึ้นได้อย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย ²⁹แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า กษัตริย์ซาโลมอนเมื่อทรงเครื่องอย่างหรูหรา ก็ยังไม่งดงามเท่าดอกไม้หนึ่งดอก ³⁰แม้แต่หญ้าในทุ่งนา ซึ่งมีชีวิตอยู่วันนี้ รุ่งขึ้นจะถูกโยนทิ้งในเตาไฟ พระเจ้ายังทรงตกแต่งเช่นนั้น พระองค์จะไม่สนพระทัยท่านมากกว่านั้นหรือ ท่านช่างมีความเชื่อน้อยจริง ³¹ดังนั้น อย่ากังวลและกล่าวว่า ‘เราจะกินอะไร หรือจะดื่มอะไร หรือเราจะนุ่งห่มอะไร’ ³²เพราะสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้คนต่างศาสนาแสวงหา พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการทุกสิ่งเหล่านี้ ³³จงแสวงหาพระอาณาจักรของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มทุกสิ่งเหล่านี้ให้” ³⁴“เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายอย่ากังวลถึงวันพรุ่งนี้ เพราะวันพรุ่งนี้จะกังวลสำหรับตนเอง แต่ละวันนี้ทุกข์พออยู่แล้ว”

1. ไม่มีใครเป็นข้าสองเจ้าบ่าวสองนายได้

เพื่อจะเข้าใจพระวาจาของพระเยซูเจ้าตอนนี้ได้อย่างลึกซึ้ง จำเป็นที่เราจะต้องเรียนรู้ความหมายของศัพท์บางคำที่ใช้ในสมัยของพระองค์

1. “**ข้า, บ่าว**” ตรงกับคำกรีก douleuein (ดูเลเวเอน) ซึ่งหมายถึง “**เป็นทาส**”

ในทางกฎหมาย “**ทาส**” ไม่ใช่ “**คน**” แต่เป็น “**สิ่งของ**” หรือ “**เครื่องมือที่มีชีวิต**” เท่านั้น เพราะฉะนั้นนายจะขาย จะเชี่ยยนต์ จะโยนทิ้ง หรือจะฆ่าให้ตายก็ได้ พุดง่าย ๆ ก็คือ นายทำอะไรกับทรัพย์สินของตนได้ก็ทำกับทาสของตนได้เช่นเดียวกัน

นอกจากนั้น “**ทาส**” ยังต้องขึ้นกับนายทั้งวันและทั้งคืนโดยไม่มีเวลาอิสระเป็นของตนเองแม้เพียงเสี้ยววินาทีเดียว ซึ่งต่างจากเราที่มีกำหนดเวลาทำงานชัดเจน หลังเลิกงาน

เรายังสามารถหางานพิเศษทำนอกเวลาได้ จะไปเที่ยวหรือทำอะไรตามอำเภอใจของเราก็ย่อมได้ หลายคนพบกับความสุขในชีวิตขณะทำงานนอกเวลาด้วยซ้ำไป

2. **“นาย”** ตามรากศัพท์กรีก kurios (คูรีออส) หมายถึง “ผู้มีกรรมสิทธิ์เหนือผู้อื่นแบบเบ็ดเสร็จเด็ดขาด” นั่นคือเป็น **“เจ้าของ”** มากกว่าเป็น **“เจ้านาย”**

3. **“เงินทอง”** ตรงกับคำกรีก mamōna (มาโมนา) ซึ่งรับมาจากภาษาฮีบรูอีกทอดหนึ่ง ตามรากศัพท์หมายถึง **“การไว้ใจ การมอบหมาย”**

เพราะฉะนั้นมาโมนาจึงหมายถึง **“สิ่งที่เราไว้ใจมอบหมายให้ผู้อื่นดูแล”** เช่นมอบเงินทองหรือทรัพย์สินสมบัติให้นายธนาคารเป็นผู้ดูแล มาโมนาในตัวของมันเองเป็นสิ่งดีเพราะเป็นพระพรของพระเจ้าที่ทรงโปรดประทานแก่บรรดาผู้ชอบธรรม

ต่อมาความหมายเปลี่ยนไปเป็น **“สิ่งที่ตัวเราเองมอบความไว้วางใจให้ทั้งหมด”** และเขียนขึ้นต้นด้วยอักษรตัวใหญ่ Mamōn (มาโมน) ซึ่งเท่ากับว่าเราอมรับและยกย่องเงินทองเป็นดังพระเจ้าที่เราไว้วางใจว่าจะสามารถช่วยเราให้พ้นทุกข์และเป็นสุขได้ ชาวซีเรียถึงกับเรียกเทพเจ้าแห่งความร่ำรวยของตนว่า Mammōn (มัมโมน)

จากศัพท์ที่ใช้ทั้ง 3 คำ บ่งบอกว่าพระเยซูเจ้าทรงเรียกร้องให้เรา **“เป็นข้ารับใช้ของพระเจ้าทุกกลมหายใจ เพราะพระองค์ทรงเป็นเจ้าของผู้มีกรรมสิทธิ์เบ็ดเสร็จเด็ดขาดเหนือชีวิตของเรา”**

เพราะฉะนั้น การรับใช้พระเจ้าบางเวลาแบบ part-time หรือการเป็นคริสตชนเฉพาะเวลามิสซาวันอาทิตย์ ส่วนเวลาอื่นถือว่าเป็นอิสระจากการดำเนินชีวิตเยี่ยงคริสตชน จึงเป็นสิ่งที่พระเยซูเจ้ายอมรับไม่ได้เด็ดขาด

นอกจากจะทรงเรียกร้องให้เรารับใช้พระเจ้าและเป็นคริสตชนแบบเต็มเวลาแล้ว พระองค์ยังทรงกำชับว่า **“ท่านทั้งหลายจะปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้”** (มธ 6:24) ซึ่งหมายความว่า **“การมีทรัพย์สินเงินทองไม่ใช่สิ่งผิด แต่การรับใช้พระเจ้าและทรัพย์สินเงินทองพร้อมกันเป็นสิ่งที่เป็นไปได้เด็ดขาด” !!**

ในเมื่อพระเยซูเจ้าทรงรับสั่งเช่นนี้ เราจึงจำเป็นต้องเรียนรู้หลักการสำคัญเพื่อจะได้ใช้ทรัพย์สินเงินทองได้อย่างถูกต้อง ดังต่อไปนี้

1. **ทุกสิ่งในโลกนี้ล้วนเป็นของพระเจ้า**

พระเจ้าตรัสว่า **“สัตว์ทั้งหลายในป่าล้วนเป็นของเรา เช่นเดียวกับสัตว์น้บนพันบนภูเขา เรา รู้จักนกทุกตัวในอากาศ ทุกสิ่งที่เคลื่อนไหวในทุ่งนาก็เป็นของเรา ถ้าเราหิว เราก็ไม่บอกท่าน เพราะโลกและทุกสิ่งในโลกล้วนเป็นของเรา”** (สดด 50:10-12)

ในพระธรรมใหม่ เป็นพระเจ้าเองที่ทรงมอบทรัพย์สินสมบัติ ความสามารถ หรือแม้แต่สวนองุ่นให้เรา **“ยืม”** หรือ **“เช่าใช้”** เช่น

“อาณาจักรสวรรค์นี้จะเปรียบได้กับบวชผู้หนึ่งกำลังจะเดินทางไกล เรียกผู้รับใช้มามอบทรัพย์สินให้ ให้คนที่หนึ่งห้าตะลันต์ ให้คนที่สองสองตะลันต์ ให้คนที่สามหนึ่งตะลันต์ ตามความสามารถของแต่ละคน แล้วจึงออกเดินทางไป” (มธ 25:14-15)

“ท่านทั้งหลาย จงฟังอุปมาอีกเรื่องหนึ่งเกิด คหบดีผู้หนึ่งปลูกองุ่นไว้สวนหนึ่ง ทำรั้วล้อม ขุดบ่ออ่างงุ่น สร้างหอเฝ้า ให้ชาวสวนเช่า แล้วก็ออกเดินทางไปที่ต่างเมือง” (มธ 21:33)

บางคนอาจแย้งว่าตนเองเป็นผู้ซื้อ คิดค้น ประดิษฐ์ หรือสะสมทรัพย์สมบัติด้วย น้ำพักน้ำแรงของตนเอง แต่ลองคิดดูสิว่ามีสิ่งใดบ้างที่เราสามารถ “เนรมิต” ขึ้นมาเองได้ เราทำได้เพียงนำสิ่งที่พระเจ้าทรงเนรมิตไว้มาประกอบหรือประดิษฐ์ประดอยให้กลายเป็นทรัพย์สมบัติของเราเองเท่านั้น

ในเมื่อทุกสิ่งในโลกล้วนเป็นของพระเจ้า เราจึงต้องพยายาม **“ใช้ทรัพย์สินเงินทองและสิ่งของต่าง ๆ ตามที่เจ้าของคือพระเจ้าทรงปรารถนาให้มันถูกใช้”** เท่านั้น

2. มนุษย์สำคัญกว่าเงินทอง

ในหนังสือปฐมกาล พระเจ้าตรัสว่า **“เราจงสร้างมนุษย์ขึ้นตามภาพลักษณ์ของเรา ให้มีความคล้ายคลึงกับเรา ให้เป็นนายปกครองปลาในทะเล นกในท้องฟ้า สัตว์เลี้ยง สัตว์ป่า และสัตว์เลื้อยคลานบนพื้นดิน”** พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามภาพลักษณ์ของพระองค์ พระองค์ทรงสร้างเขาตามภาพลักษณ์ของพระเจ้า พระองค์ทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง พระเจ้าทรงอวยพรเขาทั้งสองว่า **“จงมีลูกมาก และทวีจำนวนขึ้นจนเต็มแผ่นดิน จงปกครองแผ่นดิน จงเป็นนายเหนือปลาในทะเล นกในอากาศ และสัตว์ทุกชนิดที่เคลื่อนไหวอยู่บนแผ่นดิน”** (ปฐม 1:26-28)

ชัดเจนว่าตั้งแต่สร้างโลก พระเจ้าทรงให้ความสำคัญกับมนุษย์มากที่สุด จนถึงกับทรงสร้างมนุษย์มาตามภาพลักษณ์ของพระองค์เอง และทรงมอบให้มนุษย์มีอำนาจปกครองเหนือสิ่งสร้างอื่น ๆ ทุกสิ่ง

ในเมื่อพระเจ้าทรงให้ความสำคัญแก่มนุษย์เช่นนี้ การใช้แรงงานมนุษย์ราวกับว่าพวกเขาเป็นสิ่งที่ของ เครื่องมือ หรือเครื่องจักรเพียงเพื่อให้ได้มาซึ่งผลผลิต เงินทอง และความมั่งคั่งของตนเอง จึงเป็นสิ่งที่ขัดกับพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง

ตรงกันข้าม หากเราใช้เงินทองและทรัพย์สมบัติเพื่อผดุงไว้ซึ่งศักดิ์ศรีของมนุษย์ ให้สมกับความสำคัญที่พระเจ้าทรงสร้างมา นี่สิคือพระประสงค์ของพระองค์โดยแท้ !!

3. เงินทองต้องเป็นรองจากพระเจ้า

พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าเงินทองเป็นสิ่งชั่วร้าย แต่นักบุญเปาโลเตือนว่า **“ความรักเงินตราเป็นรากเหง้าของความชั่วร้ายทุกประการ บางคนเมื่อแสวงหาแต่เงินก็พลัดหลงจากความเชื่อ เป็นเหตุให้ตนเองได้รับความทุกข์เป็นอันมาก”** (1 ทธ 6:10)

การรักเงินทองทำให้เราหลงผิดคิดว่า เงินคือพระเจ้าที่สามารถดลบันดาลทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่เราได้ เมื่อเรารักเงินทอง เราก็โลภอยากได้เงินทองมากขึ้น ที่สุดเงินทองจะเข้ามารอบงำและบงการชีวิตของเราและจะนำเราไปสู่ความชั่วร้ายและความทุกข์อีกมากมาย

ผู้เดียวที่สามารถดลบันดาลความสุขแท้จริงให้แก่เราได้ก็คือพระเจ้า เราจะยอมให้เงินทองก้าวขึ้นมาเป็น **“คู่ปรับ”** กับพระองค์ไม่ได้เด็ดขาด

เมื่อเราสามารถวางตำแหน่งของทรัพย์สินเงินทองได้อย่างถูกต้อง เราจะรู้จักใช้ความมั่งคั่งที่พระเจ้าทรงโปรดประทานแก่เราอย่าง “พอเพียง” และ “เพื่อผู้อื่น” ซึ่งจะนำไปสู่ทรัพย์สินสมบัติที่คงอยู่ชั่ววันรันดร

นอกจากหลักการสำคัญทั้ง 3 ประการที่กล่าวมาแล้ว ยังมีสิ่งที่ควรคำนึงถึงอีก 2 ประเด็น กล่าวคือ

1. วิธีได้มาซึ่งทรัพย์สินเงินทอง

เราอาจได้เงินทองมาโดยแลกกับความซื่อสัตย์หรือเกียรติยศของเรา หรือพูดอีกอย่างหนึ่งคือโกงเขามา จริงอยู่ การทำเช่นนี้อาจช่วยให้เรามีเงินในบัญชีธนาคารมากขึ้น มีทรัพย์สินสมบัติมั่งคั่งขึ้น แต่วิญญาณของเรากลับยิ่งจนลงทุกวัน และคงถึงขั้นล้มละลายในที่สุด

บางคนอาจได้เงินทองมาด้วยการกำจัดคู่แข่งที่อ่อนแอกว่าออกไปให้พ้นทาง ซึ่งในทางธุรกิจอาจถือว่าประสบความสำเร็จ แต่เราจะนอนตาหลับและเสวยสุขอยู่บนความทุกข์ของผู้อื่นได้อย่างไรกัน ?!

บางคนอาจสะสมทรัพย์สินสมบัติบนภาระของผู้อื่น เช่น ผ่อนรถยนต์ราคาแพงเกินฐานะ จนลูกเมียต้องกินมืออดมือ เป็นต้น

จะมีประโยชน์อันใดหากเราได้ทรัพย์สินสมบัติมาด้วยต้นทุนราคาแพงเช่นนี้ ?

2. วิธีใช้ทรัพย์สินเงินทอง

บางคนเก็บทรัพย์สินสมบัติที่มีไว้เฉย ๆ โดยไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อันใดทั้งสิ้น ในกรณีนี้ขอให้ระลึกถึงพระวาจาของพระเยซูเจ้าซึ่งตรัสไว้ว่า การไม่เกิดประโยชน์คือหนทางสู่หายนะ เหมือนกิ่งไม้ที่ไม่เกิดผลก็จะถูกตัดทิ้งและโยนใส่กองไฟ (เทียบ มธ 3:10; 7:19; ยน 15:2)

บางคนใช้เงินทองที่ได้มาอย่างเห็นแก่ตัว เช่น เพื่อจะได้มีทีวีใหม่ โซฟาใหม่ หรือโทรศัพท์มือถือเครื่องใหม่ โดยไม่คำนึงถึงพระประสงค์ของพระเจ้าและความขัดสนยากจนของเพื่อนมนุษย์อีกมากมายมหาศาลเลย

บางคนซำร้ายหนักเข้าไปอีกคือใช้เงินทองในทางที่ผิด เช่น ดิดสินบนเจ้าหน้าที่ซื้อสิ่งของหรือบริการที่ผิดกฎหมาย เป็นต้น

วิธีดีที่สุดในการใช้ทรัพย์สินเงินทองที่พระเจ้าทรงโปรดประทานแก่เราก็คือ **“ใช้อย่างพอเพียง และใช้เท่าที่จำเป็นต่อการดำเนินชีวิต ที่เหลือให้เราแบ่งปันแก่ผู้ที่ด้อยโอกาสกว่าเรา”**

นักบุญเปาโลกล่าวว่า **“ข้าพเจ้าแสดงให้ท่านเห็นเสมอมาว่า เราต้องทำงาน เช่นนี้เพื่อช่วยเหลือผู้อื่นแ่โดยระลึกถึงพระวาจาของพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าที่ว่า ‘การให้ย่อมเป็นสุขมากกว่าการรับ’”** (กจ 20:35)

ตราบใดที่เราใช้ทรัพย์สินเงินทองเพื่อความดีของ **“ผู้อื่น”** เรากำลังนมัสการและรับใช้พระเจ้าอย่างถูกต้องและดีที่สุดในที่สุด !!

2. อย่างกังวล

ก่อนอื่นใดหมด เราต้องพยายามเข้าใจก่อนว่าพระเยซูเจ้าทรงห้ามสิ่งใดเมื่อพระองค์ตรัสว่า **“อย่ากังวลถึงชีวิตของท่าน”**

แน่นอนว่าพระองค์ไม่ได้ทรงห้ามการมองการณ์ไกลด้วยความสุขุมรอบคอบ พระองค์มิได้สนับสนุนการดำเนินชีวิตแบบสุรุษสุร้าย เสี่ยง ไม่ยั้งคิด ประมาทเดินเล่น ไม่เตรียมตัวล่วงหน้า หรือไม่รู้จักป้ายเบี่ยงหนทางสู่ความหายนะ ตรงกันข้าม สิ่งเดียวที่พระองค์ทรงห้ามคือ **“ความห่วงใยเกินควร”, “ความวิตกกังวล”** หรือ **“ความกังวลร้อนใจ”** จนคร่ำครวญรำเริง ยินดีในชีวิตของเราไปหมดสิ้น

คำที่ใช้ในภาษากรีกคือ merimnáō (เมริมนาโอ) หมายถึง **“ห่วงใยเกินควร, กังวลร้อนใจ”** ตัวอย่างที่พบในกระดาษ papyrus คือจดหมายของภรรยาถึงสามีซึ่งจากบ้านไป ความว่า **“ฉันนอนไม่หลับทั้งกลางวันและกลางคืนเพราะความกังวลร้อนใจ (merimna) เรื่องสุขภาพของคุณ”** และอีกตัวอย่างหนึ่งเป็นของกวีชาวกรีก **“เมื่อข้าพเจ้าดื่มเหล้าองุ่น ความวิตกกังวล (merimna) ก็หลับไป”**

จากตัวอย่างหลังนี้ จะเห็นว่าในสายตาของชาวกรีก ความวิตกกังวลไม่ใช่เรื่องที่น่าพิสมัยแต่ประการใด

พวกเรารับบีจึงกระตุ้นชาวยิวให้สอนลูกหลานทำมาหากิน หาไม่แล้วก็เหมือนกับสอนให้ลูกหลานเป็นขโมยในอนาคต นี่เป็นความรอบคอบในการดำเนินชีวิตของชาวยิว

แต่ในเวลาเดียวกัน พวกเรารับบีก็สอนว่า ผู้ที่มีขนมปังอยู่ในตะกร้าแล้วยังถามอีกว่า **“พรุ่งนี้ฉันจะกินอะไร?”** ผู้นั้นช่างมีความเชื่อน้อยเหลือเกิน

นับว่าชาวยิวเป็นผู้ที่รู้จักประสมประสานความรอบคอบ การมองการณ์ไกล ความรำเริง ยินดี และความไว้วางใจในพระเจ้า เข้าด้วยกันอย่างกลมกลืน

จากพระวรสารตอนนี้ พระเยซูเจ้าทรงให้เหตุผล 7 ประการเพื่อต่อสู้กับความวิตกกังวล กล่าวคือ

1. พระองค์ตรัสว่า **“อย่ากังวลถึงชีวิตของท่านว่าจะกินอะไร อย่ากังวลถึงร่างกายของท่านว่าจะนุ่งห่มอะไร ชีวิตย่อมสำคัญกว่าอาหาร และร่างกายสำคัญกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ”** (มธ 6:25)

ถ้าพระเจ้าประทานสิ่งที่สำคัญกว่าคือชีวิตให้แก่เรา ทำไมสิ่งซึ่งสำคัญน้อยกว่า เช่น อาหารและเครื่องนุ่งห่ม พระองค์จะชี้เหนี่ยวไม่ยอมประทานให้เสียหรือ

ในเมื่อพระองค์ประทานชีวิตให้แก่เราได้ พระองค์ย่อมประทานสิ่งที่จำเป็น สำหรับการดำรงชีวิตให้แก่เราด้วยอย่างแน่นอน

2. พระองค์ทรงยกตัวอย่างของนก “จงดูนกในอากาศเกิด มันมิได้หว่าน มิได้เก็บเกี่ยว มิได้สะสมไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงเลี้ยงมัน ท่านทั้งหลายมิได้มีค่ามากกว่านกหรือ” (มธ 6:26)

จากคำพูดนี้มีได้หมายความว่านกไม่ทำงาน เพราะมีน้อยคนนักที่จะทำงานโดยเฉลี่ยหนักเท่ากับนกกระจอก แต่ประเด็นที่พระเยซูเจ้าต้องการสอนเราก็คือ “นกไม่กังวล”

เรามีค่ามากกว่านกมากมายนัก เพราะฉะนั้นเราจึงไม่จำเป็นต้องเคร่งเครียดและกังวลอยู่กับการแสวงหาความมั่นคงสำหรับอนาคตซึ่งมองไม่เห็นด้วยการสะสมทรัพย์สมบัติของโลกนี้เลย

3. พระเยซูเจ้าทรงถือว่าความกังวลนั้นไม่มีประโยชน์แต่ประการใด เพราะจะช่วยต่ออายุให้ยืนยาวขึ้นสักนิดก็ไม่ได้ “ท่านใดบ้างที่กังวลแล้วต่ออายุของตนให้ยาวออกไปอีกสักหนึ่งวันได้” (มธ 6:27)

4. พระองค์ทรงยกตัวอย่างของ “ดอกไม้” ซึ่งไม่ได้ปั่นด้ายทอเครื่องนุ่งห่มแต่ก็ยังงดงามกว่าเครื่องทรงหรูหราของกษัตริย์ซาโลมอน (มธ 6:28-29) และ “ดอกหญ้า” ในทุ่งนาซึ่งบานสะพรั่งเพียงวันเดียว แล้วก็เหี่ยวแห้งไป เหมาะสำหรับแม่บ้านนำไปใส่เตาไฟเพื่อเร่งความร้อน “แม้แต่หญ้าในทุ่งนา ซึ่งมีชีวิตอยู่วันนี้ รุ่งขึ้นจะถูกโยนทิ้งในเตาไฟ พระเจ้ายังทรงตกแต่งเช่นนี้ พระองค์จะไม่สนพระทัยท่านมากกว่านั้นหรือ ท่านช่างมีความเชื่อ้อยจริง” (มธ 6:30)

5. ความกังวลเป็นพฤติกรรมของคนต่างศาสนา เพราะเทพเจ้าที่พวกเขาเชื่อล้วนแล้วแต่เต็มไปด้วยความอิจฉาริษยา เอาแต่ใจตัวเอง และแปรปรวน

แต่สำหรับคริสตชน เราเรียกพระเจ้าว่า “บิดา” ผู้ทรงเปี่ยมล้นด้วยความรัก เราจึงเชื่อและวางใจในพระองค์ได้โดยปราศจากความวิตกกังวลใดๆ ทั้งสิ้น (เทียบ มธ 6:32)

6. เมื่อเราตกหลุมรักใครสักคน ความรักนั้นจะเป็นพลังผลักดันให้เราปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเราให้ตรงกับใจของคนรัก ความรักจะเป็นพลังให้เราทำงานเก็บเงินเพื่อคนที่เรารัก เรียกว่าความรักครอบงำชีวิตของเราทั้งหมด

ด้วยเหตุนี้ พระเยซูเจ้าจึงสั่งว่า “จงแสวงหาพระอาณาจักรของพระเจ้าก่อน” (มธ 6:33) เพราะพระอาณาจักรของพระเจ้าคือ “สังคมบนโลกนี้ที่พระประสงค์ของพระเจ้าได้รับการปฏิบัติเหมือนในสวรรค์” และเราจะปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าได้ก็ต่อเมื่อเรารักพระองค์

พระเยซูเจ้าทรงเชื่อมั่นว่า เมื่อเราแสวงหาพระอาณาจักรโดยการปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าด้วยความรักนี้เอง จะก่อให้เกิดพลังผลักดันชีวิตของเราให้ดำเนินไปโดยไม่มี ความวิตกกังวลเข้ามาเกี่ยวข้องเลย

7. วิธีสุดท้ายที่จะเอาชนะความวิตกกังวลคือ “อย่ากังวลถึงวันพรุ่งนี้” (มธ 6:34) เพราะวันพรุ่งนี้จะกังวลสำหรับตนเอง แต่ละวันนี้ทุกข์พ้ออยู่แล้ว

เราต้องทำหน้าที่ ณ เวลานี้ให้ดีที่สุด และเมื่อสิ้นวันเราก็จะได้ผลรวมของหน้าที่ตลอดวันที่ดีที่สุด แต่ถ้าเรามัวกังวลถึงวันพรุ่งนี้ซึ่งไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เราจะทำหน้าที่ ณ เวลานี้ให้ดีที่สุดได้อย่างไรกัน ?!

ที่สุด เราอาจสรุปเหตุผลของพระเยซูเจ้าที่ทรงห้ามเรา **“วิตกกังวล”** ได้ดังนี้

1. **ความวิตกกังวลนั้นไม่มีประโยชน์และก่อให้เกิดโทษ**

ความวิตกกังวลไม่อาจเปลี่ยนแปลงอดีตได้ อดีตผ่านพ้นไปแล้ว ไม่มีประโยชน์อันใดที่จะนั่งซึมเศร้าอยู่กับอดีต

เช่นเดียวกัน ความวิตกกังวลถึงอนาคตก็ไม่มีประโยชน์อันใด น้อยครั้งมากที่สิ่งที่เกิดขึ้นจริงในอนาคตจะเลวร้ายเทียบเท่ากับความกังวลในหัวใจของเรา เพราะฉะนั้นจะวิตกกังวลไปทำไม

ความวิตกกังวลนั้นนอกจากจะไม่มีประโยชน์แล้ว ยังก่อให้เกิดโทษทั้งแก่ร่างกายและจิตใจอีกด้วย การแพทย์สมัยใหม่ระบุว่าหลายกรณีทีเดียวที่โรคกระเพาะและเส้นเลือดหัวใจตีบตัน มีสาเหตุมาจากความวิตกกังวล

ความวิตกกังวลยังส่งผลต่อการตัดสินใจของเรา มันทำให้ความสามารถในการตัดสินใจของเราลดน้อยลง และที่เลวร้ายที่เลวร้ายมันทำให้เราไม่สามารถจัดการกับชีวิตของเราเองได้

เราจึงควรทำปัจจุบันให้ดีที่สุด แล้วปล่อยให้เหลือไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า

2. **ความวิตกกังวลทำให้สติปัญญาและจิตใจของเราบอดมืด**

มันทำให้เราไม่สามารถเรียนรู้บทเรียนจากธรรมชาติ จากนก จากดอกไม้-ดอกหญ้า จากประวัติศาสตร์ และจากชีวิตของเราเอง

หากเราเรียนรู้สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำในประวัติศาสตร์และในชีวิตของเราเอง เราจะไม่มีทางวิตกกังวลถึงอนาคต สิ่งที่เราไม่เคยคิดว่าจะทนได้ เราก็ตนได้ สิ่งที่เราไม่เคยคิดว่าเราจะทำได้ เราก็กทำได้

บทเรียนจากชีวิตสอนให้เราเห็นว่า ความวิตกกังวลนั้นไม่มีความจำเป็นเลย !

3. **ความวิตกกังวลเป็นเรื่องของผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้า**

ในท่ามกลางสถานการณ์เดียวกัน คนหนึ่งอาจจะร่าเริงยินดี อีกคนหนึ่งอาจจะวิตกกังวลก็ได้ ความวิตกกังวลจึงมิได้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ภายนอก แต่ขึ้นอยู่กับจิตใจของเราเอง

ผู้ที่เชื่อในพระเจ้า วางใจในพระองค์ และแสวงหาพระประสงค์ของพระองค์ด้วยความรัก จะมีแต่ความสุขและความร่าเริงในทุกสถานการณ์ของชีวิต

หรือว่าเรายังวิตกกังวลอยู่ !